

Andrey Tikhomirov

SLOVANÉ. SLOVANIA

Indoevropské migrace.
Indoeurópske migrácie

Andrey Tikhomirov

**Slované. Slovania. Indoevropské
migrace. Indoeurópske migrácie**

«Издательские решения»

Tikhomirov A.

Slované. Slovania. Indoevropské migrace. Indoeurópske migrácie /
A. Tikhomirov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-507122-4

Kniha vypráví o starověkých migračních pohybech slovanských národů poté, co opustili svůj indoevropský rodový domov — oblast stepí Jižního Uralu — Černé moře. V češtině a slovenštině. Kniha hovorí o prastarých migračných pohyboch slovanských národov potom, ako opustili svoj indoeurópsky pôvodný domov — región stepí južného Uralu — Čierne more. Česky a slovensky.

ISBN 978-5-00-507122-4

© Tikhomirov A.
© Издательские решения

Содержание

V češtině	6
Formování slovanských národů	6
Конец ознакомительного фрагмента.	13

Slované. Slovania Indoevropské migrace. Indoeurópske migrácie

Andrey Tikhomirov

© Andrey Tikhomirov, 2019

ISBN 978-5-0050-7122-4

Created with Ridero smart publishing system

V češtině

Formování slovanských národů

Slovanské národy jsou založeny na slovanských jazycích, které patří do indoevropské jazykové rodiny. Moderní Slované jsou rozděleni do 3 skupin: východní, jižní a západní. Bělorusové, Rusové a Ukrajinci patří k východu, Bulhaři, Bosňané, Makedonci, Srbové, Slovinci, Chorvati a Černohorci na jihu, Kašubové (etnická skupina Poláků, kteří obývají část polského Pomořanska – Kašubie), Luzhané, Poláci, Slováci a Češi. Nyní jsou to státy, ve kterých je většina výše uvedených slovanských národů: Bělorusko, Rusko, Ukrajina, Bulharsko, Bosna a Hercegovina, Severní Makedonie, Srbsko, Slovinsko, Chorvatsko, Černá Hora, Polsko, Slovensko a Česká republika. Lužiči (lužičtí Srbové, Srbové, Vendéni) žijí ve východním Německu.

Slovanské národy jsou v současné době distribuovány ve velkých oblastech východní a střední Evropy, na Balkánském poloostrově, na Sibiři a na Dálném východě. Území jejich distribuce v historii se výrazně změnilo. To platí zejména pro Rusy. V některých oblastech Evropy se slovanské národy asimilovaly a zmizely. Tak to bylo například ve východním Německu, jehož moderní toponymie svědčí o staroslovanském obyvatelstvu Braniborska, Meklenburska, Saska a dalších sousedních regionů. Zpět v 18. století. Slovanská řeč byla zachována na Labi (slovanské Laba) v okrese Lyukhov na řece Yetz. Texty z konce 17. – začátku 18. století nám umožňují soudit jazyk Labab.

Slovanské jazyky jsou spojeny s jinými indoevropskými jazyky nejstarším korneslovem a formativním. Slovanské jazyky jsou obzvláště blízké skupině baltských (baltských) jazyků, dokonce vyniká zvláštní slovansko-pobaltská komunita (2—1 tisíciletí př.nl). V ještě starověku byly slovanské jazyky (4—3 tisíciletí před naším letopočtem) pravděpodobně úzce spojeny s íránskými jazyky. V 1. tisíciletí nl Slovanské jazyky vstoupily do různých vazeb s germánskými a také s řeckým jazykem.

Z neindoevropských jazyků byly zvláště významné vztahy Slovanů s Ugro Finany a Turkiky, což se projevilo ve slovní zásobě slovanských jazyků, zejména ruštiny.

Jednou z nejstarších předslovanských kultur je Luzitský, který se nachází podél Visly a Odry. Nálezy a artefakty kultury Lugice sahají až k pobřeží Baltského moře, na jihu dosahují horní Visly a Dunaje, na západě – střední oblasti Labe a na východě – k Bug a horní Pripjat'. Nejstarší památky Luganské kultury sahají až do doby bronzové, do konce II. Tisíciletí před naším letopočtem e. Většina osad Luga však patří do poloviny 1. tisíciletí před naším letopočtem. e. Mezi nimi je nejznámější starobylá vesnice na břehu jezera Biskupinsky poblíž polského města Poznaň. Zbytky dřevěných budov kvůli půdní vlhkosti jsou dobře zachovány. Vesnice byla oplocena silnou obrannou zdí, postavenou ze tří řad dřevěných srubů, naplněných hlínou, zemí a kameny. Ve vesnici bylo otevřeno osm paralelně vydlážděných ulic, podél nichž byly dlouhé domy. Uspořádání domů ve formě velkých kolektivních obydlí, rozdělených do místností, naznačuje, že v nich žily komunity klanu, v nichž již bylo jasné rozdělení na rodiny, ale rodiny od klanu dosud nebyly odděleny. Mezi nálezy je mnoho keramik z různých nádob.

Lužitské kmeny se zabývají zemědělstvím. V důsledku vykopávek byly nalezeny zbytky dřevěného pluhu, nadržené motyky na dřevěné rukojeti, železné srpky a jednoduché mlýnky na zrna. Karbonizovaná zrna žita, pšenice, ječmene a hrachu byla také nalezena v osadě Biskupinsky v Polsku. Z vláknitých rostlin byl známý len. Zjištění učiněná v těchto domech naznačují neexistenci výrazné majetkové diference jejich obyvatel. Stejný závěr je třeba vyvodit z úvah o pohřebních památkách této kultury, které se liší uniformitou a v tomto ohledu jsou zcela odlišné, například od hřbitovů Scythia, kde dochází k ostrému rozlišování vlastností pohřbeného. Kmeny kultury Luga spálily své mrtvé s následným pohřbením urnů s popelem na “pohřebním poli” – což je rituál velmi charakteristický pro staré Slované.

V I. tisíciletí před naším letopočtem. e. mezi kmeny Luga kultury, železo úplně vytlačí kámen, a pak bronz, od kterého začaly být vyráběny pouze šperky. V 7—6 století. BC e. metalurgie železa se rozšířila mezi kmeny Luga kultury, která byla těžena metodou surového železa z místních rašelinišť. Kmeny kultury Luga vyráběly různá jídla z hlíny (často pokrývající její povrch glazurou), postavy zvířat a ptáků, hračky pro děti atd.

V ekonomice populace Luga bylo významné místo obsazeno domácím chovem skotu. V osadách je mnoho kostí domácích zvířat, mezi nimi zejména krávy skotu. Pohřby lužické kultury jsou známy. Mrtví byli spáleni a zbytky spalování byly uzavřeny v hliněných nádobách, zakryty crockem a vloženy do otvorů. Takové hrnce se zbytky spálení mrtvol se nazývají urny. Malé množství věcí bylo umístěno blízko urny a nádoby byly umístěny, zřejmě s jídlem. Taková pohřebiště se nazývají “pohřební pole” nebo “pohřební pole urny”. Pohřební rituál v urnech se později rozšířil mezi slovanské a neslovanské kmeny východní Evropy v první polovině prvního tisíciletí A.D. e.

S Luginou kulturou se vztahovala další protoslovanská kultura – kultura Černého lesa, která okupovala mezikraje Středního Dněpru a Horní Bug a pojmenovala osadu Černého lesa v pánvi Ingulets, pravém přítoku Dněpru. V osadách této kultury, která sahá do rané doby železné, existuje mnoho nadřezaných a kostních motyček, nástroje pro zpracování kůže, kostní šípy, šípky, žalmy z rybářských prutů a keramika. Na osadě Subbotinsky bylo shromážděno mnoho materiálu z kultury Černého lesa. Materiály tohoto osídlení svědčí o širokém rozvoji řemeslné výroby. Kromě řemesel z kostí a keramiky bylo nalezeno více než dvě stě fragmentů slévárenských forem, které sloužily k odlévání šperků a Keltů, železných předmětů. Kultura Černého lesa se vyznačuje velkým počtem pohřebišť dvou typů – mohyly a mohyly. Pohřby, stejně jako řada dalších prvků kultury, jsou blízko k památkám kultury Luga.

Milogradská kultura, převládající v jižním Bělorusku, převážně podél pravého břehu Dněpru, je další protoslovanskou kulturou. Na vrcholcích této kultury se čtverec u obydlí mírně prohlubuje do půdy. Obyvatelstvo znal zpracování železa a mědi. Ekonomika obyvatel Milogradu je dobře známa z vykopávek. Základem toho bylo zemědělství a chov skotu. Spolu s tím, rybolov a lov byly pomocné důležitosti.

Lomonosov M.V. píše ve své knize “Starověké ruské dějiny” (1754—1758 gg.), kniha Lomonosov MV, Vybraná próza, komp., předmluva. a komentovat V.A. Dmitrieva, 2. vydání, Moskva: Sov. Russia, 1986, str. 217—219: “Kapitola 5 O PODMÍNKÁCH A PŘÍPADECH SLAVIC

Podle zpráv starověkých spisovatelů by nejstarší povýšení Slovanů mělo být čteno z Asie do Evropy. To, co se stalo dvěma způsoby, vodou a suchem, shora není těžké vidět. U Venetů z Tróje s Antenorem se plavilo souostroví, Středozezemním a Jaderským mořem. A je velmi pravděpodobné, že poté mnohokrát a příležitostně žili mnozí z jejich homogenních lidí z Paflagonia na výše zmíněné stezce nebo podél Černého moře a po Dunaji k nim a v jejich sousedství. Potvrzuje to zaprvé skutečnost, že Benátci se velmi rozšířili podél severního a východního pobřeží Jaderského zálivu a podél zemí ležících na Dunaji; druhá, ta Paflagonie se čas od času zmenšila a nakonec se nespojila mezi hlavními asijskými zeměmi, protože Ptolemaios (Geogr., kniha 5, kap. 3) je již uctíván jako malá část Galatie.

Jiná cesta byla ze severu Medesu, v blízkosti Černého moře, na západ a dále o půlnoci, kdy Sarmatané z Midiánů sestoupili z Zadonských míst dále do večerních zemí, což by mělo být vyvedeno z pravdy. Blond píše (1. dekáda, kniha 1), že Slované z Bosmerova Zimmeru po Thráku, kteří žili v Illyriku a v Dalmácii, byli znovuosídlení. Bulhaři mají starobylé obydlí v asijské Sarmatii, poblíž řeky Volhy, s dobrým ospravedlněním od některých, o nichž se věří (Cromer, kniha 1, kap. 8.), poté, že Iornand se Slovany a Ante, Slovany, jejich společný útok na Římskou říši popisuje a respektuje je v severní zemi od Černého moře. Jméno Bulharů, které se stalo od Volhy, která byla poté nazývána dalšími národy, Kozary a Tatary, z Rusů, je na mnoha místech shodná (Nestor, na mnoha místech).

To vše dokazuje pohyb slovanských generací z východu na západ našimi rozlehlými zeměmi, na severu poblíž Pontického moře. Když se už odpoledne protáhli, byli sjednoceni se svými pohany, kteří se přesídlili jižní cestou, a po mnoho věků tvořili různé slovanské generace, zrušili dialekt a zvyky komunikace s cizími lidmi, kterým bylo pronásledování osloveno.

Jaká odvaha byla starodávnými předky slovanského lidu, můžete se o tom dozvědět přečtením o válkách Peršanů, Řeků a Římanů s Medy, Sarmatians a Illyrians, kteří patří k jiným Rusům s jinými slovanskými generacemi. Přestože se nám vyprávění zdá neuvěřitelně zvláštní chválu o dopisu, který dal Aleksandr Veliký slovanským lidem, zmíním to zde těm, kteří nevědí, že kromě našich newyorčanů to také pochválí Češi (Cromer kniha I. kapitola 14).

Mezitím, když se rozšířily slovanské kmeny z Medesu, poblíž Černého moře, do Illyriku a na jiná místa, usadili se v severních zemích ve velkém počtu. Novgorodský kronikář je v souladu s externími autory. Ačkoli jména Slaven, Rus a dalších bratrů byla fiktivní, jsou v ní však popsány záležitosti severních Slovanů, které nejsou v rozporu s pravdou. Ve Varangianském moři, které dostalo toto jméno od krádeže v chudské řeči, byly ve starověku obvykle velké loupeže a nejen od zkažených lidí, ale také od panujících dětí nebyly považovány za zlozvyk. O Sla-venovově synu Mudrců, od kterého Volkhov nese jméno, píše, že v této řece se proměnil v krokodýl a pohltil plavání. Tyto věci je třeba chápat tak, že zmíněný princ na jezeře Ladoga a na Volchovu, nebo na řece Mutnaya, zavolal, okradl a kvůli jeho podobnosti byl nazýván jeho masožravou bestii. Šíření severních Slovanů na řeky Vym a Pechora a dokonce i na Ob, třebaže by se později mělo zdát spíše než to, co se předpokládá v tomto kronikáři, není tak pozdě, jak si někteří lidé myslí, ale poté, po sedm set let, je vyjednávání z Ruska na západ známo drahou sobolí kožešinou od externí autoři a melouny ruských obchodníků se dříve líbily, než Jermak otevřel vstup na Sibiř vojenskou rukou.

Když Římská říše posílila a rozšířila své zbraně daleko, pocítili slovanští obyvatelé, kteří žili v Illyrici, v Dalmácii a poblíž Dunaje, násilí, kvůli kterému se obrátili na sever ke svým kámošům, kteří v něm dlouho žili. Podle Nesterova (List 4) Slované v místech, kde Novgorod žil při kázání evangelia svatým apoštolem Andrewem. Ptolemaios (Kn. 3, Ch. 5, tabulka 8.) položil Slovany blízko Velikiye Luki, Pskova, Starého Rusa a Novgorodu.”

Vladimir Chivilikhin v knize “Memory”, M., “Beletrie”, 1984, píše (str. 424—425): “Vynikající lingvista a historik A. A. Shakhmatov (1864—1920) vytvořil hlavní díla o historii středověku a moderny ruského jazyka, lidové dialekty, prováděné hloubkové studie ruských análů, objevily vědu Ermolinskaja, Simeonovskaja a dalších análů, vedly publikaci Kompletní sbírky ruských anál, vytvořily Dialektologickou komisi, po několik desetiletí řádně směřující ruskou filologickou vědu. Díla “Nejstarší osudy ruského kmene”, publikovaná v Petrohradě v roce 1919, která se mi, bohužel, stala známou později než čerstvé knihy od Mengese a Khaburgaeva, A. A. Šachmatova, založené na arabských a Khazarových zdrojích, jakož i na análech že Vyatichi přišli “od Poláků”, píše v hlavním textu: “Zastavím se... na samém jménu Vyatichi: zní to arabsko-perské spisovatelce Gardisi... Vantit.” Vzhled “en”, to znamená, přirozený nosní “e” přenos v tomto jménu si vysvětluji tím, že se Vyatichi, jako kmen Lyash, nazýval sám sebou Sám We-tic, – vzhledem k tomu, jejich sousední Slované prohlásil Wje-tic: nosní zvuk je vnímán jako “en” (nebo”? em>) Chazarů, kde Vantit Ceyhan a Vuntit Khazar král Joseph” A v poznámce hovoří o Artanii z arabských zdrojů 9. století, který nazval Artanii jedním ze tří hlavních ruských kmenů se svým městem Arta, a o přiblížení těchto jmen českým vědcem L. Niederlem se starými Ante, i když jméno mravenců zmizelo v době cest Arabů a raného středověku Ruska z příběhu. “Také si myslím, že mezi Artou, Artania, na jedné straně, Vantitem, na straně druhé, existuje spojení; ale toto spojení je úplně jiné, než si myslelo Nizozemsko: Vantit je Vyatichi a Artania je Erdzian, odtud Ryazan; Jak jsme viděli, Ryazan se stal městem Vyatichi (viz komentář pozdějších kronikářů: Vyatichi, tedy Ryazanians).”

Ale Ryazan byl založen na konci 11. století a kde jsou zde Wends (Benátcí) jako předci Vyatichi? O něco dříve je vědec zmiňuje v souvislosti s jordánskými pracemi, které jsou nám známy: “Benátky (Venetorum natio) žijí na levém severním svahu pohoří hraničícím s Dacia (tj. Karpaty)

a zasahují do rozlehlých prostor, počínaje prameny Visly.”. Jordánský příběh o cestě do země Antes Vinitar je také zmíněn, jméno kterého slavný německý archeolog I. Marquardt přiblížil kmenovému jménu Benátů, ale A. A. Shakhmatov sám v této práci dospěl k následujícímu závěru: “Všechno, co víme o Antsovi, s dokonalá jasnost nás vede k uznání jejich východních Slovanů, tedy předků Rusů. “ Benáťci však ve své práci nebyli nazýváni předky Vyatichi! A toto byla poslední publikovaná kniha velkého ruského vědce – o několik měsíců později zemřel v hladovém a chladném Petrohradu, který vyvíjel úsilí na obranu revoluce ...”

Na konci 1. tisíciletí před naším letopočtem. e. V důsledku postupu na jih od Pomořanských kmenů a staroněmeckých Němců z Jutska se na místě gluzhitského kultury vyvinula przeworská kultura, jejíž území bylo mnohem širší. Důvody tohoto pohybu koka zůstávají nejasné. Osady Przeworsk byly umístěny na vyvýšených místech. Lidé žili v chatkách, zabývali se zemědělstvím a chovem skotu. V kulturních vrstvách osad Przeworsk se nacházejí železné srpky, sekery, pluh a velké množství štukové keramiky. Má se za to, že patřil stejně starověkým Slovanům i starověkým Němcům. Navíc je nemožné teritoriálně rozdělit tuto kulturu na slovanskou a germánskou část, na dva regiony, protože v té době, na přelomu naší doby, germánské i slovanské kmeny často změnily své postavení, žily v pásech a prvky jejich kultury byly smíšené. Kultury, které jsme popsali 1. tisíciletí před naším letopočtem e. přibližně podat představu o území formování starověkých Slovanů. Nelze však říci, která z těchto kultur byla nejstarší slovanskou kulturou, ačkoli v minulosti existovaly spíše rozhodné pokusy spojit jednu z nich se Slovany.

Ve druhém století BC e. mezi horním tokem západní chyby a středním dněprem, tj. v jižní části Běloruska a v lesní stepi na severní Ukrajině, až do Kyjeva na jihu a Bryanska na severu, se objevuje Zarubinová kultura. Předpokládá se, že střediska formování této kultury byla v západní části tohoto území. Po čtyři sta let byly kmeny Zarubinetů jedinou a četnou populací lesostepní Dněpru a Polesie, tedy území, která jsou ve východní Evropě považována za starověké slovanské země. Tato kultura absorbovala tradice řady před-slovanských kultur, které se rozvíjely na jejich základě a na území, které okupovaly.

Osady kultury Zarubinetů byly umístěny na strmých březích řek, posílené tynem. Lidé žili v obdélníkových půdních chatkách. Od začátku naší éry se převládaly obydlí obdélníkové poloviny se sedlovou střechou, krbem nebo sporákem. Tento typ obydlí se dochoval až do středověku s téměř žádnými změnami ve většině slovanských kmenů. V blízkosti bytu byly sklepní jámy. Základem ekonomiky bylo chov motyky a domácí chov skotu. Lidé chovali krávy, koně, ovce a prasata. U Chaplinského osídlení byly objeveny železné sekery, srpky, grejdry, šípy, harpuny a rybářské háčky, spousta šperků a keramiky.

Nejcharakterističtější však pro tuto kulturu jsou tzv. Pole pohřebních uren. Tento rituál byl také znám mezi starověkými Slovany a na konci naší éry se stal dominantním. U Kyjeva jsou známy dvě velké hřbitovy – Zarubinetů a Korchevatovů. Při výkopu se archeologové setkali s většinou spálenými kostmi a hrnčířskou hlinou. Kromě toho existují železné nože, bronzové brože (spony), špendlíky a náramky. Někdy se setkávají železné špičky kopí. Mezi archeologickými materiály Zarubinetsovy kultury jsou často nalezeny římské a keltské věci, což svědčí o spojení starověkých Slovanů s Černým mořem a západní Evropou. V průběhu času postupují kmeny Zarubinetsovy kultury na sever do zemí pobaltských států, přinášející prvky jejich kultury a především početné železné výrobky charakteristické pro Zarubinetsovu kulturu. Kmen Zarubinetů v té době dokonale ovládal výrobu železa.

Martynov A.I. v knize “Archeologie SSSR”, vydavatelství “Higher School”, M., 1973, s. 243. píše: “Těžili železo z bažinatých rud, tavili ho v malých pecích na surové železo. Železné předměty jsou velmi rozmanité: nože, sekery, dláta, keltské, dlátové, srpky, proužky růžového lososa, šípy a šípy, bit a rybářské háčky.”

Anatoly Kim v knize “Fedina’s hut”, vydavatelství “Malyshev”, M., 1988, píše o starověké metodě metalurgů (str. 23): “Tady, Fedya, kdysi spálilo uhlí a na tomto místě pracoval hořák uhlí pojmenoval

po Aleksashka Žukov, “vysvětlil dědeček.” Dříve všichni kováři pracovali na dřevěném uhlí a továrny takové uhlí používali. “postavili se k sobě a vytvořili velké hromady polen jako hromady dřeva. Pak byly tyto dřeviny pokryty zemí a zdola skrz palivové dříví bylo zapáleno... Protokoly byly zkažené, ale nemohly hořet plamenem, proto nespálily na popel, ale byly hnilé na uhlí. Trvalo dlouho, než byly všechny klády úplně doutnané, a pak z něj odřízly kůru. tvrdý, zvučný. Byl rozbitý okem a plněn vaky. Byly to dobré tašky, zasadil se! A v těchto pytlích vynesli uhlí z lesa na saních, vozíky. ...” Tak byly ve starověku použity pro zapálení různé podoby připomínající kříž.

Moderní archeologický výzkum dokazuje, že domovem indoevropanů je region jižního Uralu, kde se tvořili jako jedna jazyková skupina.

Společenství se vytvářejí, nejprve na základě společného původu – porodu, a jak se zvyšují prodejné produkty, vytváří se velká rodinná komunita, skládající se z phratry, tj. několik rodů. Pak sousední komunita ve formě kmene, další krok – unie kmenů, což zase vede k formaci lidu a poté ke státu. Pro každou komunitu je však také nezbytná komunita zájmů, v tomto případě ochrana hutníků a jejich produktů. Takže došlo k osídlení starověkých hutníků, zejména arkaimské kultury na jihu Uralu. Podobné osídlení bylo nalezeno v Evropě, v Německu poblíž Drážďan a Lipska, stejně jako v Rakousku a na Slovensku, do věku 7 tisíc let. Po ukončení přírodních zdrojů byly osady “uzavřeny”, příkopy byly zaplněny a zbytky obydlí byly spáleny.

Země měst je podmíněné jméno území na jižním Uralu, ve kterém byla nalezena starověká města a opevněná osídlení kultury Sintashů ze střední doby bronzové (asi 2000 př.nl), jedna kultura.

Osady byly objeveny v 70. – 80. letech. XX století. Jedním z prvních nalezených archeologických komplexů bylo starobylé osídlení na řece Sintashty (přítok Tobol), díky kterému bylo osídlení pojmenováno po řece South Ural. Brzy po objevení dalších měst začali archeologové používat termín “kultura Sintashty”. Tato “země” se nachází v oblasti Čeljabinska, regionu Orenburg, Baškortostánu a severního Kazachstánu. Města se nacházejí na území o průměru 350 km.

Všechna sídla jsou spojena podobným typem struktury, organizací městské infrastruktury, stavebních materiálů a doby existence. Stejně jako stejná topografická logika. Na leteckých snímcích jsou jasně vidět opevnění. Po 4000 letech se kostry měst zjevně objevují na pozadí přírodní krajiny, zoraných polí. Přichází povědomí o dovednostech inženýrů, kteří navrhli a vytvořili taková systémová města. Města sama byla pro život nevhodnější. Za prvé, poskytovali ochranu před vnějšími nepřáteli, a za druhé, v městských prostorách byly stvořeny pro život a dílo řemeslníků, sedlářů, hrnčičů a hutníků. Uvnitř měst je bouřková kanalizace, která z osady odvádí vodu. V blízkosti měst byla uspořádána pohřebiště, byly postaveny zvířecí kotce. Všechna opevněná sídliště byla vytvořena ve třech různých podobách: kolo (8—9 kusů); ovál (asi 5); obdélníkový (asi 11). Toto umístění měst vhodně charakterizuje pojem “země”. Kromě skutečnosti, že všechna opevněná sídla byla postavena na kompaktním území současně, ve stejném stylu a za použití stejných inženýrských řešení, jsou vidět podobné materiály i další sjednocující vlastnosti.

Na obrovském území stepí ve starověku na západ od Uralu žily kmeny tzv. Srubnaya a na východ – andronovská kultura, která pokrývala region od Uralu po Altaj a Yenisei. Andronovité, kteří mluvili jedním z dialektů staroránského jazyka (indoevropská skupina), chovaného skotu a malého skotu, koně, se zabývali rybolovem. Na jižním Uralu byly také identifikovány stopy lužního zemědělství. Andronovo společnost byla považována za spíše zaostalá a archaická, o čemž svědčí zejména chudoba jejich pohřbů. Do hrobu spolu s zesnulými obvykle umísťovali hrnčičskou hlínu, bronzové šperky, méně často nástroje a zbraně.

Podle Videvdata (první kniha Avesty, kolekce posvátných knih starověkého íránského náboženství, jakési íránské pokračování Ved) je domovem prastarých Íránců Airyanem Vaejah (Avest. Airyanem Vaejah, “árijský prostor”). Tato země je popisována jako nekonečná pláň, kterou protéká krásná řeka Daitya (Vahvi-Datiya).

Indoevropské kmeny se pohybovaly od východu na západ a jako sníh padající z hory odhodily vše, co jim stálo v cestě, a přijaly ty, kteří se připojili k jejich kmenům. Jejich rodový domov, kde se tvořily jako jedna jazyková skupina, byly stepi oblasti Černého moře – jižní Ural.

V Avesta bůh Ahura Mazda (extrémně znalý kněz) radí legendárnímu neposkvrněnému králi starověkých Árijců (Indoevropanů) Yime, aby vytvořil obří plot – Varu, a tam pro tento plot vložil “semeno všech mužů a žen, které jsou největší na této zemi, a semeno všech rodů dobytek a semeno všech rostlin. A dělat všechno ve dvojicích, zatímco lidé jsou ve Var ...” Legendární Vara se skládala ze 3 kruhů, uzavřených jeden do druhého. Z extrémů bylo provedeno 9 průchodů, od středu – 6, od vnitřních – 3. A na tomto území oploceném od zlých větrů postavila Yima 18 ulic a vytvořila okno nad vrcholem – něco jako komín pro kouř. Patronem kování ve slovanském pohanském panteonu byl kovářský bůh Svarog (Sanskrit. “Svarga” – nebe). Obraz Svarogu je blízko řeckého Hephaestusu a Prometheuse.

Slunce – ano – bůh – ve slovanské mytologii bylo považováno za syna Svaroga. Starověký slovanský bůh – Dazhdbog – nositel štěstí, s největší pravděpodobností symbolizuje déšť, například ve slovenských dažďech (přečtete si “dazhd”) – déšť. “Vítř fouká” je obdobou muže, který fouká z úst. “Slepý déšť” znamená, že prší a slunce svítí, a tak se ukazuje, že je to, jako by déšť “nevidí” a jde tam, kde svítí slunce. V křesťanském lidovém kalendáři se Svarog proměnil ve svatě Kozmu a Demyana – patrony kovářství a manželství. Samotná přítomnost bohů – patronů kování – svědčí o starověku jeho původu. Se slovem “Svarog” je slovo “Svastika” (Skt.) Idiomaticky podobné – kříž s konci ohnutými v pravých úhlech, jeden z nejstarších ozdobných motivů nalezených mezi indickými, čínskými a japonskými národy, kde označení svastiky mělo také náboženský význam. Porovnejte také slovanská slova “kuchař”, “svařování”. V stepích Uralu-Altai již kování dosáhlo významného rozvoje jak u scythských kmenů oblasti severního Černého moře (7—4 století před naším letopočtem), tak mezi sarmatskými a Slovany známými ve 4. až 6. století. pod jménem mravenců. V 10—11 století. výrobky ze železa a oceli v Rusku byly rozšířené a měly různorodé použití. Starověcí metalurgové obvykle soustředili ve svých rukou jak tavení železa z bažinaté rudy, takzvané “vaření” železa, výrobu různých výrobků ze železa, jakož i kování mědi, cínu, stříbra a zlata, zejména v klenotnictví.

Bylo použito ohniště, kde hrudy bažinaté rudy shora a zespodu byly pokryty uhlím, které bylo zapáleno a zahřáté na požadovanou teplotu. Roztavené železo teklo ke dnu krbu a tvořilo viskózní hmotu (kritika). Kovář to vzal s kleštěmi a poté, kovaný s kladivem na kovadlině, dal produktu požadovaný tvar, srazil strusky z povrchu a snížil pórovitost kovu. Vývoj železa vedl k významnému skoku ve vývoji. Kromě toho prakticky neexistovaly ložiska cínu a mědi a jejich slitiny bronzu v prostředí starých indoevropanů, byly dováženy z jiných teritorií. Železné rudy byly rozšířenější než měď a cín, železné rudy se tvořily ve velkém množství pod vlivem mikroorganismů v bažinách a stojatých vodních útvech. A oblast distribuce starých indoevropanů byla přesně charakterizována množstvím jezer a mokřadů. Na rozdíl od mědi a cínu bylo ve starověku železo těženo všude z hnědé železné rudy, jezera, bažiny a dalších rud. Předpokladem pro široké použití metalurgie železa bylo použití procesu surového sýra, ve kterém bylo dosaženo redukce železa z rudy při teplotě 900 stupňů, zatímco železo bylo taveno pouze při teplotě 1530 stupňů, k výrobě železa metodou surového železa, ruda byla drcena, kalcinována na otevřeném ohni a poté v jámách nebo malé hliněné ložiska, kde bylo položeno uhlí a vzduch byl foukán měchy, železo bylo obnoveno. Ve spodní části pece se objevil výkřik (srovnejte Křišnu ze Sanskritu, svítí – “tmavý, černý”, jeden z uctívaných bohů v hinduismu). – hrudka porézního, pastovitého a silně kontaminovaného železa, které pak muselo být podrobena opakovanému kování za tepla. Křičící železo bylo pozoruhodné svou měkkostí, ale již ve starověku byla objevena metoda pro získání tvrdšího kovu tvrzením železných výrobků nebo jejich cementováním, to znamená kalcinací v kostním uhlí za účelem karbonizace. Kovárna na výrobu železa v procesu výroby sýrů byla mělká jáma v zemi, do které byl přiváděn vzduch z měchů pomocí hliněných trubek, které pozorujeme ve starověkých rekonstrukcích Arkaimu, Quintany, Goloringu a dalších vesnic. Následně byla tato konstrukční schémata považována za posvátná a byla

reprodukována v různých variantách křížů, včetně ve formě svastiky, primitivní domnica vypadala jako válcové struktury vyrobené z kamenů nebo jílu, zúžené vzhůru, a proto vzhled svastiky, kříž s konci ohnutými v pravém úhlu. Zezdola byly uspořádány kanály, do kterých byly vloženy trubice z hlíněných trysek, kožené kožešiny byly k nim připojeny, pomocí kterých byl do pece čerpán pomocný vzduch. Tyto návrhy se podobaly různým druhům křížů, které byly později zbožněny v hinduismu, buddhismu, křesťanství.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.